

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Σ' όλους εκείνους που πριν, κατά την διάρκεια και μετά την χούντα έπεσαν στον αγώνα για την Ελευθερία.

ΑΘΗΝΑ, 21 ΑΠΡΙΛΗ 2002 - τεύχος 211

35 χρόνια μετά την επιβολή της δικτατορίας, Ο ΓΥΨΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΣΦΥΚΤΙΚΟΤΕΡΟΣ...

Χωρίς εισαγωγικά

Αν ο παραπάνω τίτλος γραφόταν πριν μια δεκαετία, θα προκαλούσε κάποια ερωτηματικά. Ο αναγνώστης, φέρ' ειπείν, θ' αναρρωτιόταν, γιατί δεν βάζουμε εισαγωγικά σε κάποιες λέξεις; Π.χ., στην λέξη *γύψος* ή στην λέξη *δημοκρατίας*. Το πρώτο αυτό ερώτημα γεννάει, σήμερα, ένα δεύτερο, πολύ πιο ουσιαστικό : Γιατί, λοιπόν, ο σημερινός αναγνώστης δεν θ' αναρρωτηθεί γι' αυτό, που πριν μια δεκαετία θα τον απασχολούσε, ίσως πολύ σοβαρά;

Η αφορμή

Την αφορμή, για τις παραπάνω σκέψεις, μας την έδωσε πριν μερικές ημέρες, κάποιος δημοσιογράφος της "ΝΕΤ 105,8", όπως έχει μετονομασθεί το παλιό "Α' πρόγραμμα" της κρατικής "Ελληνικής Ραδιοφωνίας". Μιλώντας για την διακοπή της παραγωγής πετρελαίου από το Ιράκ, ο κύριος αυτός χαρακτήρισε τον πρόεδρο Σαντάμ Χουσεΐν, *δικτάτορα*. Επειδή, οι συντάκτες του Αναρχικού, δεν είμαστε επαγγελματίες (και ούτε) δημοσιογράφοι, έχουμε το *βίτσιο* να παρακολουθούμε, όσο μπορούμε ανελλειπώς, τα όσα λένε και γράφουν οι επαγγελματίες. Ο ίδιος δημοσιογράφος, λοιπόν, στην διάρκεια των τελευταίων 45 ημερών - των τραγικών αυτών ημερών για τους Παλαιστινίους - ΔΕΝ χαρακτήρισε *δικτάτορα* ούτε τον Κατσάβ, πρόεδρο του Ισραήλ, ούτε τον Σαρόν, πρωθυπουργό της ίδιας χώρας και κύριο εμπνευστή και εκτελεστή της εγκληματικής σιωνιστικής γενοκτονίας σε βάρος ενός ανυπεράσπιστου και κυριολακτικά άοπλου λαού. Αν δεν είχε προηγηθεί η κατά κόρον απόδοση της δικτατορικής ιδιότητας στον, εκλεγμένο με δημοκρατικές διαδικασίες από τον λαό του, νόμιμο πρόεδρο της Σερβίας, Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, θα υποθέταμε πως ο δημοσιογράφος έκανε απλώς κάποιο λάθος, οφειλόμενο - στην χειρότερη περίπτωση - σε έλλειψη στοιχειωδών γνώσεων ιστορίας και πολιτικής. Υπήρξε, όμως, το προηγούμενο της Σερβίας, όπως υπήρξαν κι άλλα ανάλογα προηγούμενα της Κούβας, της Βόρειας Κορέας, του Βιετνάμ, της Λιβύης, της Ουγκάντα, του Παναμά... Κι αυτά τα προηγούμενα μας αναγκάζουν να μην αθωώσουμε τον κ. Λοβέρδο, λόγω *επιπολαιότητος* ή *άγνοιας*. Η ιδιότητά του, του επαγγελματία δημοσιογράφου του κρατικού ραδιοφώνου και της κρατικής τηλεόρασης, μάλιστα, τον καθιστούν πιο ύποπτο απ' ό,τι τις δεκάδες των άλλων (μη-κρατικών) συναδέλφων του, που μεταχειρίζονται - εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια - την λέξη *δικτατορία*, με πολύ μεγαλύτερη ευκολία από εκείνη με την οποία ο Γ. Παπαδόπουλος και οι άλλοι χουντικοί μεταχειρίζονταν την λέξη *δημοκρατία*, προτιμώντας τον όρο *φαυλοκρατία* αντ' αυτής...

Όλα στο ίδιο τσουβάλι...

Το φαινόμενο δεν είναι ούτε καινούριο, ούτε τυχαίο. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε πως ο Χίτλερ ήταν *εθνικο-σοσιαλιστής* και πως ο Μουσσολίνι ίδρυσε την *κοινωνική δημοκρατία* του Σαλό. Κι οι δυο όροι, λίγα χρόνια μετά την λήξη του β' πολέμου, έγιναν συνώνυμα της *δικτατορίας*, λές και οι επικεφαλής των δυο καθεστώτων δεν είχαν ανεβεί στην εξουσία με διαδικασίες *δημοκρατικές*, αλλά με την βία. Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως, μεταπολεμικά, οι όροι *ναζιστής* και *φασίστας* αποδόθηκαν σε πολιτικούς αντιπάλους κάθε είδους, από αστικο- μέχρι λαϊκο-*δημοκράτες*. Αν, ως Αναρχικοί, δεν είμασταν ορθολογιστές, θα αποδίδαμε το φαινόμενο στην τύχη ή σε κάποια υπερφυσική *εγγενή ιδιότητα της ανθρώπινης φύσης*. Από την εποχή, όμως, του Pierre Joseph Proudhon, ακόμη κι εκείνοι που αγνοούσαν τους στοχαστές της κλασσικής ελληνικής αρχαιότητος, έχουν μάθει πως οι

μετέρχονται την *δημοκρατία* ή την *δικτατορία*, ως απλές μεθόδους αναρρίχησης και παραμονής τους στην εξουσία και μεταπηδούν από την μία στην άλλη, ανάλογα με τις εκάστοτε διαθέσεις (ήπιες ή άγριες) των εξουσιαζομένων. Η μετατροπή αυτή, των ιδεολογιών σε απλές μεθόδους *πειστικής* ή *καταναγκαστικής* άσκησης της εξουσίας, συμβαδίζει με την ταύτιση του περιεχομένου όρων και λέξεων κατ' αρχήν διαμετρικά αντιθέτων, επιφέροντας μια σύγχυση τόσο βολική για την εξουσία, ώστε να την καλλιεργεί συνειδητά.

Κι εδώ, αρχίζει η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ...

Αν το συμφέρον των εξουσιαστών είναι η σύγχυση, το συμφέρον των εξουσιαζομένων είναι η διασαφήνιση. Αν οι κύριοι κερδίζουν από το άδειασμα του περιεχομένου των λέξεων, οι σκλάβοι θα κερδίσουν με τον επαναφορτισμό των όρων. Δεν πρόκειται για κάποιο απλό διανοητικό παιχνίδι. Οι λέξεις και οι έννοιες φορτίζονται με πράξεις. Αν η λέξη *δημοκρατία*, φορτισμένη με τον αγώνα και το αίμα εκατομμυρίων ανθρώπων που θέλησαν να πάρουν την ζωή τους στα χέρια τους, αποφορτίζεται σήμερα από την αποχαύνωση κάποιων άλλων εκατομμυρίων ανθρώπων που απολαμβάνουν τις *κεκτημένες* τους ελευθερίες μέσω της *μαζικής ενημέρωσης* (φυσικά τις λίγες ώρες που δεν δουλεύουν σαν ρομπότ για τ' αφέντη το ψωμί), υπάρχουν κάποιοι που την επαναφορτίζουν με το αίμα τους στο Καράκας της Βενεζουέλας, στέλνοντας στον διάβολο τους ΗΠΑνθρώπους και τους Ευρωπαίους ομολόγους τους που έσπευσαν να χειροκροτήσουν ένα στρατιωτικο-επιχειρηματικό πραξικόπημα (των εκεί υπαλλήλων τους) και να το βαφτίσουν *επανάσταση*, φλομώνοντάς μας, αρχικά, με εικόνες πληρωμένων παλιάτσων που *πανηγύριζαν την ανατροπή του δικτάτορα Hugo Chávez* και, αργότερα, με τις *προτροπές τους προς τον ίδιο "να δείξει αυτοσυγκράτηση και σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα"*, όπως έδειξαν οι ΗΠΑνθρωποι στους γηγενείς Αμερικανούς, οι Γάλλοι στους Αλγερινούς ή οι Ισπανοί στους Βάσκους... Λέτε, οι ΗΠΑτζήδες, οι Ευρω-Ενωσίτες κι οι ανά τον κόσμο υφιστάμενοί τους να πιστεύουν πως είναι και οι ίδιοι άνθρωποι ; Ας μην πάμε, ωστόσο, σε άλλες ηπείρους. Μήπως ξεχνάει κανείς τις αγωνιώδεις προσπάθειες της απριλιανής χούντας, να περάσει ως *επανάσταση* ; Βοηθούμενη από την καλλιεργημένη επί 2,5 αιώνες (από το 1821) εκκένωση του όρου από το περιεχόμενο του, είναι σίγουρο πως η χούντα θα το είχε κατορθώσει, αν, λίγα χρόνια πριν δεν είχε ξαναφορτισθεί με τον αγώνα και το αίμα εκείνων που δεν ανέχθηκαν την υποδούλωσή τους σε ξένους και ντόπιους *λύκους*, κι αν δεν φορτιζόταν και πάλι με τον αγώνα, τον πόνο, το αίμα εκείνων που αρνήθηκαν να γυαλίσουν τις μπότες των συνταγματαρχών.

Γύψος...

Όσο πιο ανελαστικό είναι κάποιο υλικό, τόσο πιο εύκολα σπάζει. Οι πολιτικές προεκτάσεις αυτής της βασικής αρχής της φυσικής επιστήμης είναι ευνόητες. Οι *δικτατορίες* πέφτουν ευκολώτερα από τις *δημοκρατίες*. Η ανελαστικότητα των πρώτων *νομιμοποιεί, στην συνείδηση της πλειοψηφίας, την αντίσταση*. Αντίθετα, η ελαστικότητα των δευτέρων στερεί, από την *αντίσταση*, τις αιτίες της, τουλάχιστον στα *μάτια του κόσμου*. Οι *δικτατορίες* σπάζουν, συνήθως απότομα, με την εφαρμογή εξωκαθεστωτικών πιέσεων. Οι *δημοκρατίες*, αντίθετα, καταρρέουν, αργά μα σταθερά, λόγω ενδοκαθεστωτικών αδυναμιών. Ο *δικτατορικός γύψος*, λόγω ακριβώς της ανελαστικότητός του, παρουσιάζει ρωγμές που επιτρέπουν στην φυλακισμένη κοινωνία να *αναπνεει*. Αντίθετα, η κοινωνία που φυλακίζεται στον ελαστικό, *δημοκρατικό γύψο*, δεν έχει αυτή την δυνατότητα. Στην πρώτη περίπτωση, αυτός που αντδρά έχει την - έστω κρυφή - συμπαράσταση των συγκρατουμένων του. Στην δεύτερη περίπτωση, αντίθετα, το κοινωνικό σύνολο τον αντιμετωπίζει εχθρικά, σκωπτικά ή απλώς με παγερή αδιαφορία.

Ο αγώνας, ωστόσο, για την ελευθερία δεν σταματάει...

Το *δημοκρατικό* πρόσωπο της εξουσίας δεν μπορεί να ξεγελάει τον κόσμο για πολύ. Το *δημοκρατικό* περίστροφο του αστυνομικού δεν σκοτώνει λιγότερο από το *δικτατορικό*... Η *δημοκρατική* δικαιοσύνη δεν είναι δικαιότερη από την *δικτατορική*... Και η κάθε *δημοκρατική* αυθαιρεσία και αδικία πονάει περισσότερο από εκείνες της *δικτατορίας*... Και η πικρία των καταπιεσμένων συσσωρεύεται κι αργά ή γρήγορα ξεσπάει σε οργή.

Αυτός, λοιπόν, ο αγώνας για την ελευθερία - ή ίδια η ουσία της ελευθερίας - είναι το μόνο περιεχόμενο που μπορούν να προσλάβουν οι λέξεις και οι έννοιες που, σήμερα, η εξουσία (με όλες τις μορφές της) πασχίζει (και δυστυχώς κατορθώνει εν πολλοίς) να τις εμφανίσει ως *αδειανά πουκάμισα*.

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

Τις τελευταίες μέρες ανακαλύψαμε ότι δεν είμαστε και τόσο μόνοι στην αραιοκατοικημένη και φιλήσυχη κατά τα άλλα γειτονιά μας. Ασφαλίτες από τη γενική αστυνομική διεύθυνση με τακτές περιπολίες φρόντισαν να αποκτήσει λίγο ζωή ο χώρος, να κουνηθεί κάτι τέλος πάντων. Την περασμένη εβδομάδα δύο φορές οι εν λόγω ασφαλίτες σταμάτησαν και υπέβαλαν σε εξακρίβωση στοιχείων 3 συντρόφους από το στέκι την ώρα που έβγαιναν από το χώρο με την πρόφαση της έρευνας για κάποια υποτιθέμενη ληστεία που είχε συμβεί στην περιοχή. Την Καθαρή Δευτέρα το σκηνικό επαναλήφθηκε, αυτή τη φορά όμως πιο θεαματικά. 3 τζιπ και ένα βανάκι γεμάτο μπάτσους από την υπηρεσία ΟΠΚΕ 2 σταμάτησαν ξανά συντρόφους που έκλειναν το στέκι και έφευγαν, ενώ οπλισμένοι ένστολοι πιάσαν τις γωνίες σημαδεύοντας. Δίνοντας ένα αξιόπιστο δείγμα της κρατικής φαντασίας επαναλαμβάνουν την ίδια δικαιολογία περί ληστείας τρεις βδομάδες τώρα που σταματούν ανθρώπους από το στέκι.
Η κατάσταση δεν είναι ακριβώς πρωτοφανής. Ήδη είμαστε αντιμέτωποι με την προσπάθεια αστυνομοκρατίας που επιχειρείται στην πόλη μας αλλά και γενικότερα. Τα μπλόκα, οι περιπολίες και οι ασφαλίτες στα κεντρικά σημεία της Αγ. Παρασκευής και του Χαλανδρίου συμβάλλουν στη δημιουργία μιας απροσπέλαστης πόλης, στην κατάργηση της έννοιας "δημόσιος χώρος" και τελικά στο να εμπεδώσει ο κόσμος ότι το μάτι του μεγάλου αδελφού εκτός από το βιβλίο του Όργουελ, το στούντιο της Παιανίας και το μπαρ στο Γαλάτσι τώρα κυκλοφορεί και σε πραγματική έκδοση.
Η παρακολούθηση του στεκιού από την αστυνομία τις τελευταίες μέρες δεν είναι η μόνη ούτε από τις πιο ακραίες περιπτώσεις πολέμου που συντονισμένα υφίστανται οι αυτοδιαχειριζόμενοι πολιτικοί χώροι από τον κρατικό μηχανισμό (Περιστέρι, Μπραχάμι κ.α.). Είναι ωστόσο ενδεικτική των προθέσεων της εξουσίας. Ένας ανοικτός δημόσιος χώρος όπως το στέκι, που παράγει αντιεξουσιαστική πολιτική προτάσοντας την ισότιμη συμμετοχή των ανθρώπων στις αποφάσεις για τα ζητήματα που τους απασχολούν, είναι εξ ορισμού εχθρικός προς την κυριαρχία και δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε νιώσει στο πετσί μας διάφορες παραλλαγές της έννοιας "κρατική καταστολή". Το ίδιο συμβαίνει και τώρα με τις παρακολουθήσεις και εξακριβώσεις έξω από το στέκι. Ο στόχος διπλός. Από τη μία **ο εκφοβισμός των ανθρώπων που δραστηριοποιούνται και δημιουργούν στο χώρο του στεκιού**. Τα κρατικά μυαλά διέπρεψαν για άλλη μια φορά, νομίζοντας ότι με τρομοκρατία ή ακόμα συλλήψεις και δίκες όπως παλιότερα, θα μας τρομάξουν και θα μας κάνουν να μη σκεφτόμαστε. Από την άλλη μια πολυεφαρμοσμένη συνταγή, δομικό στοιχείο κάθε εξουσιαστικού μηχανισμού που σέβεται τον εαυτό του, **η προσπάθεια περιθωριοποίησης των απελευθερωτικών εγχειρημάτων από τον κοινωνικό τους περίγυρο**, χρησιμοποιώντας τις περιπολίες και τους ελέγχους γύρω από το στέκι για να προκληθεί η καχυποψία ή η εχθρική διάθεση προς το χώρο.
Σε ότι αφορά εμάς, έχουμε δείξει και στο παρελθόν ποιοι είμαστε και τι κάνουμε και δεν έχουμε να κρύψουμε τίποτα. Το στέκι είναι ένας ανοικτός χώρος προσβάσιμος σε όποιον θέλει να επικοινωνήσει έξω και ενάντια στις συμβάσεις που μας θέλουν άβουλα όντα, σκυμμένους υπηκόους, πρόθυμους συναινούντες και χειροκροτητές των κάθε σταρ του πολιτικού και καλλιτεχνικού χώρου. Η κατάσταση με τις εξακριβώσεις και την τρομοκρατία που ασκούν στο στέκι δεν είναι κάτι που πρέπει να απασχολήσει μόνο εμάς. **Επιβάλεται οι κάτοικοι της γειτονιάς του στεκιού αλλά και της ευρύτερης περιοχής, αν και εφόσον πιστεύουν και αυτοί ότι η ελευθερία του ενός προϋποθέτει και την ελευθερία όλων, να πάρουν θέση απέναντι στο ζήτημα. Όσο για τους ασφαλίτες και τα κρατικά αφεντικά τους, ο εκφοβισμός που επιχειρούν ας χτυπήσει τη δική τους πόρτα.**

αυτοδιαχειριζομενο στεκι
αγιας παρασκευης - χαλανδριου
Μάρτιος 2002

Οι Ιταλοί εργαζόμενοι φαίνονται αποφασισμένοι να καθαρίσουν την Μπερλου-σκόνη ★ Οι Γάλλοι ψηφίζουν ★ Οι φοιτητές ψήφισαν ★ Και τί έγινε ;... "Άνθρωπο της ειρήνης" χαρακτήρισε ο ΗΠΑνθρωπος Μπους τον χασάπη Σαρόν, προτρέποντάς τον να συνεχίσει την σφαγή Παλαιστινίων... ★ Σε ανακοίνωση του καναδικού υπουργείου άμυνας (17/4) εξαίρεται ο ρόλος των καναδικών ενόπλων δυνάμεων στον "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας υπό την ηγεσία των ΗΠΑ". Ποιός είναι αυτός ο ρόλος ; Μα, οι Καναδοί μισθοφόροι χρησιμοποιούνται από τους συναδέλφους τους των ΗΠΑ, ως κινούμενοι στόχοι, για την εκπαίδευση των (ανεπιδέκτων μαθήσεως) πιλότων τους ★ Είδατε χειρουργική ακρίβεια ! ★ Οι άλλοι σύμμαχοι, οι Βρεταννοί, πάντως, ανακοίνωσαν ότι "δεν είχαν επαφή με τον εχθρό" και, συνεπώς, "δεν είχαν καμμία απώλεια"... ★ Ποιόν "εχθρό" άραγε εννοούν ; Την Αλ-Κάϊντα ή τους ΗΠΑτζήδες που δεν χάνουν την ευκαιρία να τους φιλοδωρούν με "φίλια πυρά" (όπως, το 1991, έξω από την Πόλη του Κουβέϊτ) ★ Πριν ελάχιστα 24ωρα (11/4), πάντως, Μπους έδινε εντολή στον Τζώρτζ Τένετ (της CIA) να ανατρέψει το Ούγκο Τσάβεθ και να βάλει την Βενεζουέλα στον γύψο ★ Αυτή την φορά, "δεν του έκατσε", χάρη στις χιλιάδες Βενεζολάνους που βγήκαν στους δρόμους και έκαναν τον στρατό να ξαναμπεί στους στρατώνες του (προς μεγάλη απογοήτευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είχε σπεύσει να χαρακτηρίσει το πραξικόπημα, "εθνοσωτήρια επανάσταση" !) ★ Να δείτε που, όταν ξαναμπεί στον Λευκό Οίκο το "Δημοκρατικό Κόμμα", ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στο Καράκας, θα παραδεχθεί πως "η κυβέρνηση των ΗΠΑ δεν είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να στηρίξει την δημοκρατία στην λατινο-αμερικάνικη χώρα..." ★ Κάπως έτσι δεν μας το είχε πει ο Μπερνς στην Αθήνα ; ★ Κι όμως, κάποιοι φαίνονται να ξεχνούν ποιοί ήταν εκείνοι που έβαλαν στον γύψο και την Ελλάδα, το 1967 ★ Στο Αφγανιστάν, πάντως, έστρωσαν κόκκινο χαλί για την επιστροφή του εκπτώτου Ζαχίρ Σαχ ★ Μπρρρρρ !